

ΜΟΝΟ ΓΙΑΤΙ Μ' ΑΓΑΠΗΣΕΣ, Μαρία Πολυδούρη

Α) ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ

1. Γιατί η Πολυδούρη έγραφε τα ποιήματα της όπως και το ατομικό της ημερολόγιο. Η μεταστοιχείωση γινόταν αυτόματα και πηγαία. Κι αν στους περισσότερους της νεορομαντικής σχολής το βιωματικό στοιχείο -τόσο κυριαρχικό σε όλους τους- ήταν μια πρώτη ύλη που περνούσε από διαδοχικές διαφοροποιήσεις, ώσπου να φτάσει στο ποίημα, γι' αυτήν η έκφραση εσήμαινε κατ' ευθείαν μεταγραφή των γεγονότων του συναισθηματικού της κόσμου στην ποιητική γλώσσα της εποχής, με όλες τις εξιδανικεύσεις, τις ωραιοποιήσεις και τις υπερβολές, που της υπαγόρευε η ρομαντική της φύση κι η ατμόσφαιρα του περιβάλλοντος.

[...] Γιατί, πέρα απ' τις κοινότοπες συναισθηματικές διαχύσεις, η Πολυδούρη έχει κατά βάθος κάτι το δαιμονικά ανυποχώρητο. Παρόμοια με τον Καρυωτάκη, θηρεύει κι εκείνη με τον τρόπο της το απόλυτο, που γίνεται μάλιστα στην περίπτωση της πιο τελεσίδικα ανέφικτο, καθώς ο ασίγαστος ερωτισμός της τη σπρώχνει τελικά να το εντοπίσει στη μορφή του αυτόχειρα ποιητή, όταν ο θάνατος τον είχε κάνει απλησίαστο, ώσπου δεν της μένει πια παρά «στου έρωτα την άγρια καταγίδα να ιδεί να μετρηθούν γι' αυτήν θάνατος και ζωή».

Κώστας Στεργιόπουλος, *Η ανανεωμένη παράδοση. Η Ελληνική Ποίηση*, Εκδ. Σοκόλη, 1980 και Μαρία Πολυδούρη, *Άπαντα*, επιμ. Τ. Μενδράκος, ό.π., σ. 267-271.

2. Η ποιητική γλώσσα και η ομοιοκαταληξία της Πολυδούρη ως και η στιχουργία αυτής, παρ' όλην την ποικιλία των ευχερώς χρησιμοποιηθέντων ρυθμών, από της οποίας μετέστη τέλος εις τον ελεύθερον στίχον, χαρακτηρίζεται υπό φυσικότητας.

[...] Είναι λυρική και όχι μόνον υπό την γραμματολογικήν έννοιαν, αλλά και υπό την τεχνικήν, τουτέστιν εις την ουσίαν και την υφήν της ποιητικής μορφής, όπου επιδιώκει την λεπτότητα, την λιτότητα, την διαφάνειαν και την οξύτητα. Η λυρική ελεγεία εμφανίζεται εις σημεία τινά του έργου της μετ' αρτιότητος ουχί συνήθους.

Τέλλος Άγρας, άρθρο στη Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια και Μαρία Πολυδούρη, *Άπαντα*, επιμ. Τ. Μενδράκος, ό.π. 266-270.

Β) ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

1. Εντάσσεται στο λογοτεχνικό κλίμα του μεσοπολέμου. Σταθμός αυτής της περιόδου είναι η Μικρασιατική Καταστροφή (1922) που ναυάγησε τα όνειρα και τις ελπίδες του νεότερου ελληνισμού. Μετά το 1922 διάχυτος είναι ο πεσιμισμός και ο αποπροσανατολισμός στην ελληνική κοινωνία καθώς η ζωή φαίνεται να έχει απογυμνωθεί από ιδανικά.

2. Ανήκει στη νεορομαντική σχολή και συμπορεύθηκε με τη γενιά των ποιητών του Κώστα Καρυωτάκη (Κ. Ουράνης, Ν. Λαπαθιώτης, Ρ. Φιλύρας).

Η ηττοπάθεια, η απογοήτευση, η μελαγχολία, η αίσθηση του αδιεξόδου κι ανικανοποίητου, η αναζήτηση μιας μάταιης πολλές φορές αγάπης και

τρυφερότητας, η απομόνωση στον προσωπικό χώρο εκφράζονται στην ποίηση με το νεορομαντισμό-νεοσυμβολισμό. Η αλληλεπίδραση ζωής και έργου μπορεί να φθάσει έως και την ταύτιση ζωής και έργου.

3. Το βιωματικό υλικό στάθηκε η αποκλειστική πηγή έμπνευσής της και μεταγραφόταν αυτούσιο άμεσα στην ποίησή της.

4. Είναι «φύσει» και «θέσει» ρομαντική, αυθεντική, πρωτότυπη και γνήσια.

5. **Λυρισμός**, γνώρισμα της νεορομαντικής σχολής, ο οποίος είναι διάχυτος σε όλη την έκταση της ποίησης της. Γνησιότητα του πάθους που φθάνει σε δραματικές κορυφώσεις.

6. Η λυτρωτική λειτουργία της ποίησης βοηθά την Πολυδούρη να βρει διέξοδο στο εκρηκτικό πάθος της, το οποίο εκδηλώνεται σε δύο άξονες: τον **έρωτα** και το **θάνατο**.

7. **Μουσικότητα και υποβλητικότητα του στίχου**, στοιχεία των νεοσυμβολιστικών της καταβολών.

Παρατήρηση: Νεορομαντικοί-Νεοσυμβολιστές ποιητές του Μεσοπολέμου

Γενικά χαρακτηριστικά

- απαισιοδοξία, μελαγχολία, αίσθηση του ανικανοποίητου του αδιεξόδου
- απουσία ιδανικών, θρήνος για την απώλειά τους
- στροφή στο άτομο
- καταφύγιο στην ονειροπόληση και τη φυγή
- περιφρόνηση της κοινωνίας
- επίδραση από τον γαλλικό συμβολισμό
- προσπάθειες ανανέωσης της παραδοσιακής ποίησης τόσο σε στιχουργικό επίπεδο ("παραβίαση" της αυστηρής μορφής του παραδοσιακού στίχου), όσο και σε επίπεδο περιεχομένου (σταδιακή χαλάρωση της λογικής, εμφάνιση του συνειρμού στη σύνθεση των ποιημάτων).

Γ. ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΝΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Το ποίημα, *Μόνο γιατί μ' αγάπησες* ανήκει στην ποιητική συλλογή «Οι τρίλιες που σβήνουν», που δημοσιεύτηκε το 1928, όταν η Μ. Πολυδούρη έχει επιστρέψει από το Παρίσι και συνεχίζει τη νοσηλεία της, από το νοσοκομείο Charite στο νοσοκομείο «Σωτηρία» της Αθήνας.

«**Τρίλια**» στη μουσική σημαίνει την πολύ γρήγορη επανάληψη δύο συνεχόμενων φθόγγων που βρίσκονται σε απόσταση τόνου ή ημιτόνου. Σημαίνει ακόμα τον τρόπο κελαηδήματος, που μοιάζει με μουσική τρίλια.

Δ. ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

«**Μόνο γιατί μ' αγάπησες**»: παρουσιάζει τα πρόσωπα: β' ενικό και α' ενικό πρόσωπο και το ρήμα δίνει τη σχέση των δύο προσώπων: «αγάπησες» → η αγάπη του **εσύ** για το **με** είναι η αιτία του διαλόγου, που θα ανοίξει μεταξύ των δύο προσώπων. Αν θεωρήσουμε ότι το α' πρόσωπο, το ποιητικό υποκείμενο είναι η

ποιήτρια, τότε η ποιήτρια συνδιαλέγεται με το εσύ, συνδιαλέγονται η Ποίηση και η Ζωή με λυρισμό και πάθος γιατί υπάρχει αγάπη. Αλληλεπίδραση ζωής και ποίησης. Αξίζει να σημειωθεί η επιμονή της Πολυδούρη όχι στην αξία της δικής της αγάπης προς αυτόν στον οποίο απευθύνεται, αλλά της δικής του αγάπης προς αυτήν. Έτσι εκφράζει σε αντανάκλαση τη δική της αγάπη για εκείνον.

Ε. ΓΛΩΣΣΑ-ΥΦΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

ΓΛΩΣΣΑ: απλή, άμεση δημοτική, ζωντανή.

ΥΦΟΣ: λυρικό, εξομολογητικό, νοσταλγικό, τρυφερό, με έντονη ερωτική διάθεση και εξομολογητικό χαρακτήρα.

ΣΤ. ΣΤΙΧΟΣ-ΜΕΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Ιαμβικό μέτρο (ύμνος στον έρωτα) με εναλλαγή 12σύλλαβων, 11σύλλαβων και 7σύλλαβων στίχων → αποτρέπεται η μονοτονία και εξασφαλίζεται η μουσική ποικιλία και η υποβλητικότητα των συναισθημάτων, όπως και με την επαναφορά μεταξύ του 1^{ου} και του τελευταίου στίχου κάθε στροφής (επωδός-ρεφραίν). Ομοιοκαταληξία ζευγαρωτή.

Παρατηρούνται επίσης αρκετοί διασκελισμοί π.χ. «...γιατί μ' αγάπησες/στα περασμένα χρόνια...», «...με κράτησες στα χέρια σου/μια νύχτα...», «με κύτταξαν/με την ψυχή στο βλέμμα...» κ.α.

Ζ. ΣΧΗΜΑΤΑ ΛΟΓΟΥ

Τα σχήματα λόγου και ιδιαίτερα οι επαναλήψεις λέξεων π.χ. μόνο, ζωή, ωραία,... το σχήμα του κύκλου ο 1^{ος} με τον 5^ο στίχο σε κάθε στροφή, οι μεταφορές π.χ. «...ωραία, που βασίλεψες...», «έχω ένα ρίγος στην ψυχή μου ακόμα...», κ.α, η παρομοίωση «είμαι ωραία σαν κρίνο ολάνοιχτο...», η εναλλαγή των χρόνων ενεστώτας και αόριστος και των προσώπων α' και β', η υπερβολή «μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα...», δημιουργούν μια τρυφερή, αυθόρμητα ατμόσφαιρα κι αποδεικνύουν ότι η Πολυδούρη τεχνοτροπικά ακολούθησε το νεορομαντισμό και το νεοσυμβολισμό.

Η. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ Β' ΠΡΟΣΩΠΟΥ

1. Αμεσότητα και παραστατικότητα.
2. Μοιάζει με ημερολόγιο, ερωτικό γράμμα ή ερωτικό διάλογο.
3. Δε γίνεται αόριστα λόγος για την αγάπη, αλλά απευθύνεται σε κάποιον συγκεκριμένα. Το «εσύ» δεν κατονομάζεται, μπορεί να είναι οποιοσδήποτε. Γράφει έναν ύμνο στον έρωτα.
4. Το ποίημα κερδίζει σε λυρισμό γεγονός που έκανε τον Τέλλο Άγρα να μιλήσει για λυρική ποίηση που «απαρτίζεται εξ ελεγειών».

Θ. Η ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΛΕΞΗΣ «ΜΟΝΟ»

Η ύπαρξη, κυριαρχική και βαρύνουσα, του «μόνο», μοναδική αιτία του διαλόγου η αγάπη, επιβεβαιώνει ότι το ποίημα έχει άξονα αναφοράς τον Έρωτα, ένα ποιητικό, ερωτικό κείμενο με συναισθηματικές και συγκινησιακές εξάρσεις, ενταγμένο στο νεορομαντισμό. Επιδιώκει να παρουσιάσει τον έρωτά της ως την πηγή της ολοκλήρωσης και της ευτυχίας.

I. Η ΧΡΗΣΗ ΤΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ

Θέλει να δείξει το πέρας της ερωτικής σχέσης. Η αγάπη που υμνεί έζησε στο παρελθόν.

ΙΑ. ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΤΡΟΦΩΝ

1η ΣΤΡΟΦΗ

ΣΤ. 1 : χαρακτηρίζει το δημιουργήμα της τραγούδι – προσδιορίζει την πηγή της έμπνευσής της. Δύο ρήματα: «τραγουδώ», ενεστώτας, παρόν και «αγάπησες», αόριστος, παρελθόν. Το τώρα ένα τραγούδι αποτέλεσμα της αγάπης του τότε. Ο Έρωτας, η Αγάπη που γίνεται Ποίηση.

ΣΤ. 2 : καθιστά προφανές πως αναφέρεται σε ερωτική ιστορία που έχει λήξει (« στα περασμένα χρόνια»)

ΣΤ. 3 – 4 : αναφέρεται με λυρισμό στις εποχές του έτους – σύνηθες μοτίβο στη λυρική – ερωτική ποίηση. Συγκεκριμένα:

- * ήλιος : δηλώνει καλοκαίρι
- * καλοκαιριού προμάντεμα : άνοιξη
- * βροχή : φθινόπωρο
- * χιόνια : χειμώνας.

Αρχίζει την αναφορά στις 4 εποχές, με αφετηρία το καλοκαίρι. Πιθανόν τότε να δημιουργήθηκε η σχέση, να άρχισε ο έρωτας. Ταυτόχρονα, με την αναφορά και στις 4 εποχές του έτους, δηλώνει πως ο έρωτας συμβαίνει σε κάθε στιγμή της ζωής του ανθρώπου. Υποδηλώνεται διάρκεια και συνέχεια. Η σχέση μπορεί να λήξει, τα συναισθήματα εξακολουθούν.

Η στροφή θα κλείσει με την επανάληψη του 1^{ου} στίχου. Επωδός που δίνει τη βεβαιότητα των συναισθημάτων της ποιήτριας καθώς αφαιρείται το κόμμα που υπάρχει στον 1^ο στίχο. Το κόμμα, μικρό σημείο παύσης πριν την αιτιολόγηση, αφήνει ένα περιθώριο έστω και μικρό, δισταγμού. Στον τελευταίο στίχο η αφαίρεσή του προσθέτει την απόλυτη βεβαιότητα.

2η ΣΤΡΟΦΗ

Δίνεται μια εικόνα απτική. Το αόριστο «αγάπησες» της προηγούμενης στροφής παίρνει τη συγκεκριμένη μορφή στη μοναδικότητα των ερωτικών στιγμών, που βίωσε στο παρελθόν γεγονός που ολοκλήρωσε την ύπαρξη της.

ΣΤ. 8 : παρουσιάζει την αγάπη να τη διαμορφώνει εξωτερικά, να την καθιστά όμορφη. «Είμαι ωραία...», η ομορφιά ως αποτέλεσμα του έρωτα, με χαρακτηριστικό γνώρισμα την αγνότητα, όπως δίνεται με την παρομοίωση «σαν κρίνο ολόανοιχτο». Ο έρωτας δρα εξαγνιστικά και δίνει ομορφιά στην ποιήτρια.

ΣΤ. 9 : μέσα από μια μεταφορική έκφραση δηλώνεται πως ο απόηχος της ερωτικής συγκίνησης διατηρείται ακόμα μέσα της. Τρεμουλιάζει το ποιητικό εγώ μπροστά στο μεγαλείο και στη δύναμη του έρωτα ή μήπως το ρίγος γεννιέται από το φόβο ενός πιθανού θανάτου αυτού του ίδιου του έρωτα;

3η ΣΤΡΟΦΗ

Οπτική εικόνα

ΣΤ. 11 : εκφράζει την αμοιβαιότητα, την ανταπόκριση, από την πλευρά του εραστή.

ΣΤ. 12 : μέσα από τη μεταφορά, το βλέμμα παρουσιάζεται ως φορέας και εκφραστής του εσωτερικού κόσμου (κοινός τόπος). Τα μάτια εκφράζουν την ψυχή, εξομολογούνται βαθύτερα συναισθήματα, την αλήθεια, παρουσιάζουν την ουσία, το «είναι» του καθενός. Τα μάτια του «εσύ», μάτια ερωτευμένου, αισθητοποίησαν τον έρωτα στο βλέμμα του και η ποιήτρια μέσα από το ερωτικό βλέμμα ένωσε τη δικαίωση της ύπαρξής της.

ΣΤ. 13 – 14 : ο έρωτας παρουσιάζεται να διαμορφώνει τον εσωτερικό της κόσμο, μέσω του βλέματος – ενώ προηγουμένως διαμόρφωσε την εξωτερική της εμφάνιση. Τώρα, φτάνει ως τα μύχια της ύπαρξής της η ματιά του εραστή και την κάνει να συνειδητοποιεί πως υπάρχει. Επίσης, τη βοηθά να αντιληφθεί και το μεγαλείο της ύπαρξής της. Η ποιήτρια παρουσιάζει τον εαυτό της ως βασίλισσα επιβεβαιώνοντας αυτόν τον τίτλο με την αναφορά στο «στέμμα», που δε είναι άλλο από τον Έρωτα. Η ιδιότυπη αυτή βασίλισσα υπάρχει γιατί η εξουσία της απορρέει από τον Έρωτα, που ένωσε το «εσύ». Ο Άλλος για εκείνη.

4η ΣΤΡΟΦΗ

Συνεχίζεται το μοτίβο της οπτικής επαφής της τρίτης στροφής. «... όπως πέρνα με καμάρωσες και στη ματιά σου... να πονάει». Εκείνος καμαρώνει (θαυμάζει) την αγαπημένη του . Εκείνη καθρεπτίζεται στο βλέμμα του και νιώθει να ζει ένα όνειρο, «... ως όνειρο».

5η ΣΤΡΟΦΗ

Στην πέμπτη στροφή οι εκδηλώσεις της αγάπης δίνονται άταχτα, χωρίς κάποια σειρά, « δισταχτικά σα να με φώναξες... τα χέρια... το θάμπωμα». Σε αντίθεση η αγάπη Εκείνης είναι πλήρης, «μια αγάπη πλήρεια».

6η ΣΤΡΟΦΗ

Σ' αυτή τη στροφή απεικονίζεται το πλησίασμα των δύο αγαπημένων. Στηρίζεται πάλι στο σχήμα αίτιο-αποτέλεσμα. Εκείνη έχει την αίσθηση ότι την ακολουθεί όπου πήγαινε.

7^η ΣΤΡΟΦΗ

ΣΤ. 31 – 32 : Αρχίζει με μία υπερβολή, που στηρίζεται πάλι στο σχήμα αίτιο-αποτέλεσμα. Προσδιορίζει τον έρωτα ως το λόγο της φυσικής της ύπαρξης, Η αγάπη τη γέννησε ουσιαστικά. Το ρήμα «γεννήθηκα» παρουσιάζει, όμως, αμφισημία και μπορεί να δηλώνει την αφύπνιση του εσωτερικού κόσμου, τον προορισμό του ανθρώπου ή, κυριολεκτικά, την έναρξη της φυσικής ύπαρξης.

ΣΤ. 33-34 : Μέσα από την αντίθεση «άχαρη, ανεκπλήρωτη ζωή vs ζωή πληρώθη» η ποιήτρια ομολογεί: η Αγάπη με οδήγησε στην ψυχική ολοκλήρωση, στη συναισθηματική πλήρωση, στην ηθική τελείωση. Χωρίς έρωτα, ο άνθρωπος δεν ολοκληρώνεται, γιατί είναι στη φύση του, αλλά και δεν μπορεί να αντιληφθεί την ομορφιά της ζωής (άχαρη).

Η τριπλή επανάληψη «ζωή...ζωή...ζωή...» ολοκληρώνει την ομολογία υπογραμμίζοντας: Ζωή χωρίς αγάπη δεν μπορεί να υπάρξει κι αν υπάρχει δεν είναι αληθινή, γιατί ο αληθινός είναι ο άνθρωπος που είχε την τύχη ν' αγαπηθεί αλλά και ν' αγαπήσει μέσα από το βίωμα της αγάπης του άλλου. Αφενός την οδήγησε στην εσωτερική ολοκλήρωση, καθιστώντας την ευτυχισμένη και πλήρη, αφετέρου την κατέστησε ποιήτρια, της χάρισε, δηλαδή, μια ιδιότητα που δεν ανήκει στους πολλούς.

8^η ΣΤΡΟΦΗ

Χαρακτηρίζει την αγάπη που της χαρίστηκε με τον επιθετικό προσδιορισμό «διαλεχτή», για να δηλώσει ότι ήταν μοναδική, ξεχωριστή. Σ' αυτήν την αγάπη συμμετέχει η φύση, « η αυγή, η νύχτα, αστέρια». Η απεραντοσύνη και το μεγαλείο της αγάπης αναδεικνύεται με τη συμμετοχή της φύσης. Η στροφή έχει έντονο λυρικό στοιχείο.

9^η ΣΤΡΟΦΗ

ΣΤ. 41-42 : χαρακτηρίζει την αγάπη που της χαρίστηκε με τον επιρρηματικό προσδιορισμό «ωραία», για να δηλώσει ότι την αντιμετωπίζει χωρίς πικρία, παρόλο που έχει τελειώσει, εφόσον είχε την ιδιότητα του «ωραίου», δηλαδή την ικανοποιούσε, την ευχαριστούσε, της άρεσε.

Το «μόνο» τρέπεται σε «μονάχα» και το σχήμα αιτία-αποτέλεσμα διαμορφώνεται ως εξής: «Μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες έζησα... κι έτσι γλυκά πεθαίνω...». Η αγάπη-αιτία και το αποτέλεσμα διπλό: ζωή και γλυκός θάνατος.

ΣΤ. 42 – 43 : «να πληθαίνω τα ονειράτά σου»: σκοπός της ζωής της ήταν η ανταπόδοση της ευεργεσίας που της προσέφερε ο αγαπημένος της, με τον έρωτά του.

ΣΤ. 43: «ωραίες» : τον προσφωνεί με αυτόν τον τρόπο, παρουσιάζοντάς τον εξιδανικευμένο, για την ίδια.

«που βασίλειψες» : αποκαλύπτεται η αιτία που κατέστησε τον έρωτα παρελθόντα: ο θάνατος. Με μεταφορική έκφραση και ευφημισμό, αναφέρεται στο θάνατο του αγαπημένου της.

ΣΤ. 44 : οξύμωρο: «γλυκά πεθαίνω...», επισημαίνει τη γλύκα, που αποκτά ο θάνατος για δύο λόγους: και γιατί αξιώθηκε να ζήσει την αληθινή ζωή, που προσφέρει η αγάπη αλλά και γιατί τώρα ο θάνατός της θα τη φέρει κοντά στο «εσύ» που «βασίλειψε».

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.

1. Στο ποίημα «Εμένα τα τραγούδια μου ήταν μόνο για Κείνον» είναι φανερό πως η ποιήτρια καταγράφει ως πηγή της έμπνευσής της τον έρωτα που αισθάνεται για συγκεκριμένο πρόσωπο, για τον Κώστα Καρυωτάκη. Αναφέρει πως εμπνέεται και γράφει μόνο για Κείνον, γιατί μόνο αυτό το συναίσθημα, ο έρωτας γι' αυτόν, τη φορτίζει και την ωθεί στην ποιητική δημιουργία.

Στο εξεταζόμενο ποίημα, απευθύνεται πάλι σε συγκεκριμένο πρόσωπο, στον ίδιο άνδρα, με τον οποίο είναι ερωτευμένη. Ο λόγος ύπαρξής της είναι η αγάπη του. Ομοίως, η αιτία της ποιητικής δημιουργίας. Επομένως, και εδώ ο έρωτας εμφανίζεται ως πηγή έμπνευσης.

Το ποίημα «Μόνο γιατί μ' αγάπησες» γράφτηκε τη χρονιά του θανάτου του Καρυωτάκη. Το άλλο ποίημα είναι ένα από τα τελευταία της. Η χρήση χρόνου παρατατικού - «ήταν» - μας βοηθά να αντιληφθούμε πως το αντικείμενο του έρωτά της δεν υπάρχει πιά, άρα πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο.

Εν ολίγοις, και στο εξεταζόμενο ποίημα και στο απόσπασμα που παρατίθεται, ο έρωτας είναι η μόνη πηγή έμπνευσης για την ποιήτρια. Η χρήση του επιρρήματος «μόνο» και στα δυο ποιήματα τονίζει πως τίποτε άλλο δεν την ενέπνευσε, πέρα από τον έρωτα για τον Καρυωτάκη.

2. Κατ' αρχάς, στην αρχή του ποιήματος, η ποιήτρια χαρακτηρίζει το δημιούργημά της «τραγούδι», αφού χρησιμοποιεί το ρήμα «τραγουδώ».

Αυτός ο χαρακτηρισμός προσδιορίζει και τη μετρική μορφή του ποιήματος, στην οποία απαντώνται στοιχεία που συναντούμε σε σίχους, οι οποίοι προορίζονται για μελοποίηση, για να γίνουν τραγούδι.

Έτσι, χρησιμοποιείται ιαμβικό μέτρο, σίχοι δωδεκασύλλαβοι και επτασύλλαβοι και σε μερικά σημεία εντεκασύλλαβοι, ομοιοκαταληξία και επανάληψη του 1ου σίχου κάθε στροφής στον τελευταίο, έτσι ώστε να λειτουργεί ως επωδός.

Επομένως, η μετρική μορφή υπηρετεί το ποιητικό αποτέλεσμα, εφόσον δίνει στο ποίημα τη μορφή τραγουδιού, ικανοποιώντας την πρόθεση της δημιουργού να τραγουδήσει, δηλαδή να υμνήσει τον έρωτα.

3. Η συγκεκριμένη ποιητική επιλογή που υπερασπίζεται η ποιήτρια είναι η ποίηση με ερωτικό περιεχόμενο.

Το είδος στο οποίο προσιδιάζει αυτή η επιλογή είναι η λυρική – ερωτική ποίηση.

4. Υπέρτατη αξία για την Πολυδούρη είναι ο έρωτας, ο οποίος, για την ίδια, αποτελεί μοναδική αιτία ύπαρξης και δημιουργίας, μέσο που την οδηγεί στην πληρότητα, φορέας ολοκλήρωσης, που προσδίδει μεστότητα και νόημα στη ζωή, που λειτουργεί παρωθητικά προς τη δημιουργία και καθιστά ακόμα και τον θάνατο γλυκό.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ:

Το ποίημα ανήκει στα «Ποιήματα για την ποίηση», γιατί παρουσιάζει την πηγή της ποιητικής δημιουργίας, την έμπνευση που οδηγεί στη σύνθεση ποιητικού έργου και που, στην προκειμένη περίπτωση, είναι το ερωτικό συναίσθημα.